

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **J.F.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 7.2.2014 č.j. MSK 17124/2014,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 22.4.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.2.2014 č.j. MSK 17124/2014, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, k nim vůbec nepřihlížel, ač byly pro posouzení viny žalobce zcela zásadní. Přesvědčivým důkazem – letenkou a fakturou z hotelu – doložil, že předmětného dne byl mimo území České republiky. Poukázal na to, že e-mail obsahující doplnění odvolání, doručil žalovanému dne 10.2.2014. Žalovaný na svém rozhodnutí uvedl datum 7.2.2014, což je dle jeho názoru zjevně antedatováno. Pokud by totiž rozhodnutí bylo napsáno, tj. vyhotoveno dne 7.2.2014, tak by bylo předáno na podatelnu nejpozději následující pracovní den a vypraveno

týž den kolem 15:30 hod., jak podatelna obvykle činí. Co se týče osoby, která měla spáchat přestupek, pak tu policisté neztotožnili dle dokladů totožnosti, když ona osoba žádné doklady nepředložila (a ani nemohla, jelikož je měl žalobce u sebe). Policisté provedli pouze „standardní“ policejní prověrku k osobě v registru obyvatel, to bez jakékoliv fotografie. Policie předložila jako „důkazy“ dva záznamy, první z nich trvá jednu sekundu, druhý sedm sekund, na kterých je jiná osoba vidět cca jednu sekundu a z níž je patrná jednoznačně podoba nikoli žalobce, nýbrž T. R. Záznamy nejsou nijak datovány, jejich délka jednoznačně svědčí o tom, že byly dále sestříhány. Z videa není patrné, kde ani kdy dotyčný řidič ve vozidle jel. Video nebylo správním orgánem ohledáno v souladu s § 54 správního řádu. Žalobce dále namítal, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně provedl dokazování podklady, jež nemohou samy o sobě sloužit jako důkazy. Oznámení o přestupku je důkaz zjevně nepřipustný. Úřední záznam nemá povahu neodkladného a neopakovatelného úkonu ve smyslu § 138 správního řádu. Úřední záznam dle ustálené judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu sám o sobě nemůže obstát. Žalobce dále uvedl, že s žalovaným nepolemizuje o tom, že není nutné předvolat svědky, ovšem za situace, kdy jsou jako důkaz provedeny listiny sepsané samotnými svědky, tak potom je nutné tyto svědky předvolat. Jinak řečeno, úřední záznam o skutečnostech, které policista viděl nebo slyšel, je materiálně vzato záznamem o svém vlastním „výslechu“ jako svědka dotyčné události. Žalovaný ani správní orgán I. stupně, svědky nepředvolal, a tím vědomě správní orgán měl svědky vyslechnout z úřední povinnosti. Postupem správních orgánů bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Žalobce dále v žalobě obsáhle odkazoval a citoval z jím označených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a shrnul, že není-li dokazování provedeno z legálně získaných a legitimních důkazních prostředků, včetně prokázání takové legálnosti a legitimnosti prostředku, zákonem předjímaným způsobem, včetně prokázání dodržení stanoveného postupu při dokazování, se zaručením všech práv obviněného, pak jsou následně získané „důkazy“ nezákonné a nepřipustné pro další správní uvážení. Faktické neprovedení a následné hodnocení neprovedených důkazů v projednávané věci představuje závažný exces, který je v rozporu s principy právního státu. V daném případě došlo ke svévolnému rozhodnutí bez vlastního faktického provedení jakéhokoli důkazu. Správní orgány porušily právo žalobce na spravedlivý proces tím, že nepředvolaly žalobce k ústnímu jednání. Předvolání k jednání bylo doručeno toliko zmocněnci žalobce. Nebyly tak naplněny podmínky pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce dle § 74 odst. 1 věty první zákona o přestupcích. Žalobce poznamenal, že si je vědom toho, že dle § 34 odst. 2 správního řádu se písemnosti doručují toliko zástupci, avšak zákon o přestupcích je speciální úpravou a správní řád se v řízení o přestupku aplikuje subsidiárně.

Žalovaný v písemném vyjádření k odvolání navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobce podal ve věci blanketní odvolání. Správní orgán I. stupně jej usnesením vyzval k doplnění o odvolací důvody a stanovil mu k tomu lhůtu pěti pracovních dnů. Usnesení bylo doručeno zmocněnci žalobce 17.1.2014 a na toto usnesení žalobce nijak nereagoval. Dne 30.1.2014 byl spis předložen žalovanému, který dne 7.2.2014 vyhotovil napadené rozhodnutí, jež vypravil dne 10.2.2014. Téhož dne 10.2.2014 žalovaný obdržel doplnění odvolání podané datovou zprávou bez uznávaného elektronického podpisu. Uvedené podání – doplnění odvolání – nedoplnil způsobem podle § 37 odst. 4 správního řádu, přestože věděl, že po uplynutí lhůty stanovené usnesením bude spis postoupen žalovanému. Věděl tedy, že má podání činit u žalovaného a nikoliv u správního orgánu I. stupně. Žalovaný tedy k uvedenému

podání nepřihlížel. Dne 10.2.2014 obdržel shodné neformální podání správní orgán I. stupně. Toto podání žalobce doplnil písemně dne 17.2.2014 v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu. Uvedené formálně řádné podání žalovaný obdržel až dne 21.2.2014, tedy po vydání napadeného rozhodnutí a současně poté, co již nabylo právní moci a kdy řízení o přestupku již bylo skončeno. Žalovaný se tedy nemohl k námitkám vyjádřit v rozhodnutí, které bylo vydáno dříve a nemohlo tak dojít k porušení § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný dále popřel, že by napadené rozhodnutí bylo antedatováno. Není neobvyklé, že rozhodnutí je vypravováno s odstupem několika dnů po jeho vyhotovení, což není v rozporu se zákonem. K časovým údajům žalovaný uvedl, že neformální podání žalobce bylo přijato podatelnou žalovaného 10.2.2014 v 9:48 hod., podatelnou bylo zpracováno v 10:03 hod., na odbor dopravy v 13:12 hod. a oprávněné úřední osobě bylo předáno dne 11.2.2014 v 7:25 hod. Napadené rozhodnutí bylo převzato k vypravení od oprávněné úřední osoby v rámci odboru v 11:02 hod., bylo předáno podatelně ve 14:07 hod. a bylo vypravenou podatelnou ve 14:11 hod. Oprávněná úřední osoba je přitom povinna předat zásilky k vypravení v rámci odboru nejpozději do 13 hodin, později předané zásilky jsou vypravovány až následující den. Žalovaný zdůraznil, že žalovanému bylo před vypravením rozhodnutí doručeno pouze neformální doplnění odvolání, k němuž nemohl přihlížet.

Ke skutkovým námitkám žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že správní soud není třetí instancí, která by měla provádět dokazování v řízení o přestupku. Jestliže žalobce zvolil takový přístup ke správnímu řízení, jako v dané věci, a žádné zásadní skutkové námitky v průběhu řízení neuplatnil, pak má žalovaný za to, že není úkolem soudu, aby přezkoumával skutkový stav zjištěný správním orgánem na základě námitek, které žalobce vznesl až v samotné žalobě.

Ve věci byly provedeny následující důkazy: oznámení přestupku sepsané na místě samém dne 18.6.2013, videozáznam přestupku, evidenční karta řidiče. Žalovaný dává žalobci za pravdu v tom, že v protokolu o ústním jednání jsou mezi důkazy zařazeny i další listiny, které jako důkazy použít nelze (oznámení přestupku ze dne 27.6.2013, které je v podstatě úředním záznamem a úřední záznam policisty ze dne 18.6.2013), nicméně i z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že i bez těchto listin rozhodnutí ob stojí, resp., že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností jen na základě videozáznamu ve spojení s oznámením přestupku sepsaným na místě samém. Toto oznámení přitom není úředním záznamem, nýbrž ve své podstatě protokolem sepsaným na místě, v němž je prostor pro vyjádření řidiče, na rozdíl od úředního záznamu, tedy nejde o jednostranný úkon policisty sepsaný bez přítomnosti kontrolované osoby.

Oznámením o přestupku sepsaným na místě samém je prokazováno, že jako řidič vozidla byl zastaven a ztotožněn žalobce, jehož identifikační údaje jsou zde uvedeny, rovněž je zde uveden způsob ověření totožnosti, a to vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil občanský ani řidičský průkaz. Byl ztotožněn podle centrálního registru osob, který obsahuje mj. i fotografii osoby. Na videozáznamu je pak zřetelně zachycen průběh přestupkového jednání. Vzhledem k existenci tohoto videozáznamu pak nebylo nutné provést důkaz výsledkem policistů jako svědků, neboť dokazování nestojí pouze na úředních záznamech. Žalobce přitom ani neuvádí, jaké konkrétní skutečnosti by těmito výsledky měly být prokázány.

Žalovaný zdůraznil, že žalobce, ačkoli měl ve správním řízení zmocněnce, v průběhu celého řízení, včetně řízení odvolacího, nevznnesl jedinou skutkovou námitku, přestože zmocněnec žalobce se zúčastnil ústního jednání, které bylo z důvodů na jeho straně několikrát odročováno, a přestože mu ještě po ústním jednání byla poskytnuta lhůta pro dodatečné vyjádření. Žádným tvrzením nezpochybnil provedené důkazy, zejména nezpochybnil totožnost řidiče vozidla a nenavrhoval provedení žádných důkazů. To vše činí až nyní v žalobě, tedy po právní moci napadeného rozhodnutí.

Co se týče důkazu videozáznamem, pak ten byl proveden procesně řádným způsobem ve smyslu § 53 odst. 6 správního řádu, tedy obdobně jako důkaz listinou, a to při ústním jednání, o němž byl pořízen protokol. Na videozáznamu je mj. zřetelně vidět, jak policista vypisuje oznámení o přestupku, které je součástí spisu a poté je žalobci hlasitě předčítá, přičemž žalobce odmítá možnost záznam podepsat a učinit vyjádření. Přestože na dvou delších sekvencích není vidět obličej žalobce, což vyplývá z toho, že záznam je pořízen mikrokamerou umístěnou na klopě uniformy zasahujícího policisty, je zřetelné seznatelné, že řidič, s nímž policista sepisuje oznámení přestupku, má stejné světle modré tričko s nápisem WIENER SNACKS, jako řidič dodávky na obou kratších sekvencích. Rovněž je na všech záznamech vidět stejné vozidlo, rovněž je vidět, jak žalobce při kontrole předkládá osvědčení o registraci vozidla, na němž je rozpoznatelná registrační značka X. Z obsahu videozáznamu je rovněž zřejmé, že dvě kratší sekvence časově předcházejí dvěma delším sekvencím, podle časového údaje 7:35 hod. uvedeného v oznámení přestupku, jehož sepisování je na záznamu zachyceno. Skutečnost, že na delších sekvencích je zobrazen časový údaj 6:21 hod. atd., je v tomto kontextu zjevně nesmyslná, muselo tedy jít o chybné nastavení času na kameře. U dvou kratších sekvencí není zobrazen časový údaj přímo v záznamu, nicméně datové soubory s těmito záznamy jsou označeny údajem 7:33 hod. a 7:34 hod.

Předkládá-li žalobce údajnou fotografii pana T. R., pak se zjevně nejedná o osobu řidiče vozidla zachycenou na videozáznamu.

Nepravdivé je tvrzení žalobce, že nebyl předvolán k ústnímu jednání. K ústnímu jednání byl předvolán přípisem ze dne 29.11.2013, které podle doručky převzal osobně 4.11.2013. K ústnímu jednání se bez omluvy nedostavil. Zmocněnec žalobce převzal předvolání dne 5.11.2013 a k ústnímu jednání se dostavil. Žalobce tedy nemohl být nijak zkrácen na svých právech, která u ústního jednání uplatňoval jeho zmocněnec.

Žalovaný dále doplnil, že z vyjádření Ředitelství služby cizinecké policie vyplývá, že žalobcem předložené letenky, které měly prokazovat, že žalobce se v době přestupku nacházel mimo Českou republiku, jsou falešné.

K projednání včas podané žaloby nařídil krajský soud jednání. Účastníci řízení při něm setrvali na svých stanoviscích k věci.

Poté krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění

pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K žalobním námitkám žalobce, které uplatnil až u jednání před soudem 10.3.2015, podle nichž oprávněná osoba za řízení před správním orgánem I. stupně byla určena špatně a čas skutku nebyl řádně zjištěn, krajský soud nepřihlížel, neboť byly uplatněny až po lhůtě dle § 72 s.ř.s.

Krajský soud provedl důkaz palubními letenkami obsaženými ve správním spisu žalovaného a zprávou Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 17.6.2014, z nichž zjistil, že žalobcem správnímu orgánu předložené letenky – let PRG – IST TK 1768 o odletu dne 15.6.2013 ve 12:05 hod z Prahy do Istanbulu jsou plagiáty.

Ze správního spisu Magistrátu města Frýdku-Místku a správního spisu žalovaného zjistil krajský soud následující skutečnosti. Dne 18.6.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 18.6.2013 v 7:35 hod. bylo na parkovišti u křižovatky ulic Obchodní a silnice II/477 – Černá cesta ve Frýdku-Místku zastaveno vozidlo zn. Ford Transit 300L, registrační značky X, barvy modré. Jeho řidič se dopustil přestupku tím, že 18.6.2013 v 7:34 hod. po ulici Hlavní třída ve Frýdku-Místku nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a dále při dopravní kontrole nepředložil řidičský průkaz. Řidič požádal o projednání přestupků ve správním řízení. Řidič se na místě dopravní kontroly podrobil odbornému měření na zjištění alkoholu v dechu přístrojem Dräger s výsledkem v čase 7:38 hod. – 0,00‰. Řidič se nacházel ve vozidle sám. Řidič nepředložil občanský průkaz. Totožnost řidiče byla ověřena v centrálním registru osob a centrální evidenci řidičů. V oznámení jsou uvedeny osobní údaje žalobce včetně rodného čísla a místa bydliště. Oznámení sepsal policista pprap. P. H., jako svědek je uveden pprap. B. K. V úředním záznamu z 18.6.2013 policista pprap. P. H. uvedl, že dne 18.6.2013 jako velitel služební motorového vozidla společně s pprap. B. K. vykonával dohled na BESIP ve Frýdku-Místku. V 7:33 hod. projížděli ulicí Hlavní třída a blížili se ke křižovatce ulic Hlavní třída – Dobrovského. Oba policisté jasně a zřetelně uviděli stát před semaforem nákladní motorové vozidlo tovární značky Ford Transit 300L, registrační značky X, barvy modré (ve směru jízdy od ulice Jana Čapka k obchodnímu domu Interspar), jehož řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem. Za výše uvedeným vozidlem se rozjeli, vozidlo odbočilo na silnici II/648 – ulice Hlavní třída – směr jízdy ulice Obchodní – silnice II/477. Policisté v 7:34 hod. vozidlo dojeli, bezpečně je předjeli a při předjíždění pořídili videozáznam, kdy řidič za jízdy stále nebyl připoután bezpečnostním pásem. Policisté nákladní motorové vozidlo následně bezpečně zastavili na parkovišti u křižovatky silnice II/477 – ulice Obchodní – ulice Černá. Po zastavení byl řidič vyzván k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla a občanského průkazu. Řidič předložil pouze osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu. Řidičský průkaz ani občanský průkaz nepředložil s omluvou, že tyto dva doklady zapomněl ve firmě, ze které před chvílí vyjel. Po poskytnutí potřebné součinnosti a následnou lustrací v centrálním registru osob a centrální evidenci řidičů ve služebním notebooku byl v osobě řidiče zjištěn J.F., nar. X, bytem O.-M. H., ul. V. 1147. Řidič byl následně vyzván v 7:38 hod. k podrobení se odbornému měření ke zjištění množství alkoholu v dechu, s čímž souhlasil s výsledkem 0,00‰. Poté policista sdělil řidiči, jakých přestupků se dopustil – nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a nepředložil při dopravní kontrole řidičský průkaz, s čímž řidič nesouhlasil s odpovědí, že si platí firmu, která se zabývá zastupováním a řešením

dopravních přestupků ve správním řízení, tudíž že ji chce vyzkoušet. Vzhledem k uvedenému policista sepsal na místě oznámení o přestupku. Řidič J.F. se odmítl vyjádřit a odmítl oznámení podepsat. Taktéž odmítl podepsat výtisk odborného měření dechové zkoušky. Řidič byl ve vozidle po celou dobu sám. O celé události byl sepsán také úřední záznam společně s oznámením o přestupku, výtiskem dechové zkoušky a pořízenými videozáznamy.

Součástí spisu je dále výpis z evidenční karty řidiče a videozáznam z kamery. Správní orgán I. stupně vydal dne 26.7.2013 příkaz o uložení pokuty, který byl žalobci doručen do vlastních rukou 5.8.2013. Proti němu žalobce prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M. J. podal v zákonné lhůtě bez bližšího odůvodnění odpor. Správní orgán I. stupně následně 16.9.2013 nařídil ústní jednání na den 9.10.2013. Předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno žalobci do vlastních rukou 23.9.2013 a jeho zmocněnci Ing. M. J. 24.9.2013.

Z protokolu o ústním jednání ze dne 9.10.2013 vyplývá, že ústní jednání započalo v 8:30 hod. Žalobce ani jeho zmocněnec se k ústnímu jednání nedostavili. Správní orgán I. stupně věc projednal v nepřítomnosti obviněného z přestupku. V souladu s § 51 a § 53 správního řádu provedl důkaz listinami oznámením přestupku ze dne 27.6.2013, oznámením přestupku sepsaném na místě ze dne 18.6.2013, úředním záznamem zasahujícího policisty ze dne 18.6.2013, videozáznamem přestupkového jednání a projednání přestupku na místě, výpisem z evidenční karty řidiče – žalobce. Za protokolem o ústním jednání se nachází podání zmocněnce žalobce doručené správnímu orgánu I. stupně elektronicky 9.10.2013 v 9:24 hod., jehož obsahem je omluva z ústního jednání dne 9.10.2013 ze zdravotních důvodů, jehož přílohou jsou lékařské zprávy. Po předchozí komunikaci se zmocněncem žalobce správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání na 20.11.2013 v 8:30 hod. a předvolání k ústnímu jednání uvedl také i náhradní termíny jednání v případě, že se žalobce, resp. jeho zmocněnec nebudou moci ze závažných důvodů dostavit a bezodkladně se s uvedením důvodu správnímu orgánu omluví. V předvolání k ústnímu jednání bylo uvedeno, z jakého přestupku je žalobce obviněn a bylo mu dáno poučení dle § 59, § 37 odst. 4, § 33, § 36 odst. 3 správního řádu a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno žalobci do vlastních rukou 4.11.2013 a jeho zmocněnci 5.11.2013.

Z protokolu o ústním jednání ze dne 20.11.2013 vyplývá, že se žalobce nedostavil. Přítomen byl jeho zmocněnec Ing. M. J. Po seznámení s předmětem řízení správní orgán I. stupně v souladu s § 51 a § 53 správního řádu provedl důkaz listinami obsaženými ve spise, a to oznámením přestupku sepsaném na místě ze dne 27.6.2013, oznámením přestupku sepsaném na místě ze dne 18.6.2013, úředním záznamem zasahujícího policisty ze dne 18.6.2013, videozáznamem přestupkového jednání a projednávání přestupku na místě, výpisem z evidenční karty řidiče – žalobce. Poté byl zmocněnec žalobce vyzván, aby se k jednotlivým důkazům vyjádřil. Zmocněnec žalobce uvedl, že považuje za nutné se sejit s klientem a informovat ho o průběhu řízení a zejména ho seznámit s oznámením přestupku včetně pořízeného záznamu, zaslaného orgánem Policie ČR. Uvedl, že k tomu žádá správní orgán o stanovení lhůty, ve které se písemně vyjádří k celé záležitosti předmětného přestupku, případně navrhně doplnění stávajících důkazů nebo nové důkazy. Dále uvedl, že je to vše, co chtěl v současnosti sdělit správnímu orgánu v předmětné věci s tím, že vyjádření dodá do 2.12.2013. Na dotaz, zda navrhuje provedení dalších

důkazů, odpověděl, že ne. Z obsahu protokolu vyplývá, že zmocněnec žalobce byl seznámen se spisovým materiálem, s podklady pro rozhodnutí. Zmocněnci žalobce, jak plyne z protokolace, byla dána možnost se k dokazování a shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit, a to ve lhůtě do 2.12.2013. Na žádost byla zmocněnci žalobce vydána kopie videozáznamu a kopie spisového materiálu od č.l. 1-9, dále č.l. 12-13, č.l. 19, č.l. 21-23, č.l. 43 a kopie protokolu o ústním jednání.

Krajský soud na základě shora uvedeného neshledává důvodnou žalobní námitku žalobce, že žalobce nebyl předvolán k ústnímu jednání a že věc byla projednána v nepřítomnosti obviněného z přestupku. Předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno jak zmocněnci žalobce v souladu s ust. § 34 odst. 1, 2 správního řádu, tak i žalobci do vlastních rukou a u ústního jednání byl přítomen zmocněnec žalobce, který v souladu s § 34 a § 36 vystupoval jménem žalobce, byla mu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko a na jeho žádost mu byla poskytnuta lhůta k písemnému vyjádření se k podkladům rozhodnutí a k podání návrhu na doplnění dokazování, a to do 2.12.2013.

Ze správního spisu Magistrátu města Frýdku-Místku dále vyplývá, že ve stanovené lhůtě do 2.12.2013 žádná další vyjádření ani návrhy na dokazování žalobcem podány nebyly a po marném uplynutí lhůty stanovené zmocněnci žalobce u ústního jednání dne 20.11.2013 pro vyjádření a podání případných návrhů na další dokazování Magistrát města Frýdku-Místku vydal dne 4.12.2013 rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, jehož se dopustil tím, že dne 18.6.2013 v době kolem 7:33 hod. nejméně na ulici Dobrovského a ulici Hlavní třída ve Frýdku-Místku řídil vozidlo zn. Ford Transit, registrační značky X a nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Dále při řízení neměl řidičský průkaz. Tímto jednáním porušil povinnosti stanovené v § 6 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 8 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1.600,- Kč, dále mu byla uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce v zákonné lhůtě blanketní odvolání. Usnesením ze dne 9.1.2014 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k jeho doplnění ve lhůtě pěti pracovních dnů ode dne převzetí usnesení a současně mu bylo dáno poučení, jak má doplnění provést s tím, že po marném uplynutí stanovené lhůty bude spis zaslán odvolacímu správnímu orgánu. Toto usnesení bylo doručeno zmocněnci žalobce do vlastních rukou dne 17.1.2014. Ve stanovené lhůtě, tj. do 24.1.2014 odvolání o odvolací důvody doplněno nebylo a správní orgán I. stupně následně předložil věc žalovanému, který o odvolání žalobce rozhodl 7.2.2014 rozhodnutím č.j. MSK 17124/2014, jímž odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí bylo vypraveno 10.2.2014 a zmocněnec žalobce si jej vyzvedl na poště po předchozí výzvě držitele poštovní licence dne 20.2.2014. Ze správního spisu žalovaného dále vyplývá, že 10.2.2014 v 9:48 hod. bylo žalovanému doručeno podání žalobce, jehož obsahem je doplnění odvolání. Jednalo se o elektronické podání, které nebylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem. U žalovaného uvedené podání nebylo ani písemně ani ústně do protokolu ani v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem žalobcem doplněno. Shodné podání adresoval zmocněnec žalobce správnímu orgánu I. stupně.

Jednalo se rovněž o elektronické podání bez uznávaného elektronického podpisu, které pak bylo následně doplněno písemným podáním podaným k poštovní přepravě 17.2.2014 a správnímu orgánu I. stupně bylo doručeno 18.2.2014.

Krajský soud má za to, že nelze přisvědčit žalobní námitce žalobce, že se žalovaný dopustil vady řízení tím, že se nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Jak výše konstatováno ze správního spisu, včas podané odvolání žalobce mělo blanketní formu a neobsahovalo žádné odvolací námitky. Správní orgán I. stupně proto postupoval správně, když v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu vyzval žalobce k rukám jeho zmocněnce k doplnění odvolání stanoveným způsobem a určil mu k tomu lhůtu pěti pracovních dnů ode dne převzetí usnesení, tj. do 24.1.2014 (k doručení uvedeného usnesení zmocněnci žalobce došlo dne 17.1.2014) s poučením, že po marném uplynutí stanovené lhůty bude spis zaslán odvolacímu správnímu orgánu. Ve shodě s žalovaným má také krajský soud za to, že k doplnění odvolání o odvolací důvody podané zmocněncem žalobce elektronicky 10.2.2014 bez uznávaného elektronického podpisu, které bylo doručeno žalovanému téhož dne v 9:48 hod., a to ve stejný den, kdy žalobce vydal způsobem dle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu rozhodnutí vyhotovené dne 7.2.2014 (vydáním rozhodnutí se rozumí předáním stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 – na doručence zmocněnce žalobce je poznamenáno „vypraveno dne 10.2.2014“) a toto podání nebylo ve lhůtě pěti dnů podle § 37 odst. 4 správního řádu potvrzeno, popř. doplněno písemně nebo ústně do protokolu nebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem, a to podáním doručeným žalovanému, pak žalovaný správně k uvedenému podání nepřihlížel. V daných souvislostech nelze pominout také tu skutečnost, že žalobce uvedené elektronické podání učinil poté, co již marně uplynula lhůta k doplnění odvolání a byl poučen správním orgánem I. stupně o tom, že nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, bude spis předložen žalovanému. Krajský soud má za to, že k tíži žalovaného nemůže jít skutečnost, že přestože měl žalobce vědomost o tom, že mu uplynula lhůta k doplnění odvolání dle pokynů správního orgánu I. stupně ve shora uvedeném usnesení a byl poučen, že po marném uplynutí lhůty k doplnění odvolání bude spis předložen žalovanému, žalobce na místo toho, aby v souladu s § 7 odst. 1 správního řádu dostal svým procesním povinností, podal doplnění odvolání 10.2.2014 u správního orgánu I. stupně elektronicky bez uznávaného elektronického podpisu (kteréžto podání pak ve lhůtě dané § 37 odst. 4 správního řádu doplnil písemným podáním podaným k poštovní přepravě 17.2.2014), neboť tak bylo žalobcem učiněno až po vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu a žalovanému bylo doručeno 21.2.2014, tj. den poté, co jeho rozhodnutí již nabylo právní moci, k čemuž došlo 20.2.2014. V daných souvislostech je třeba poznamenat, že Nejvyšší správní soud odkazem na judikaturu Ústavního soudu dovodil obecný zájem na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti, k němuž Ústavní soud přiřadil i právo státu na spravedlivý proces. Zdůraznil, že právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Zdůraznil přitom, že tyto objektivní lhůty, ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného, váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem i na postavení obviněného v řízení. Soud má za to, že nerespektoval-li zmocněnec žalobce pokyn správního orgánu I. stupně o doplnění odvolání ve stanovené lhůtě a opakovaně podání, které činí v elektronické podobě, nepodepíše uznávaným elektronickým podpisem a podání tak nemají

předepsané náležitosti nebo trpí jinými vadami (viz absence odvolacích důvodů), má soud za to, že se jedná o konání, které je v rozporu s účelem řízení o přestupku ve smyslu § 1 zákona o přestupcích a že takovýto konáním evidentně zmocněnec žalobce sleduje již mimoprocenší cíle.

Podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Zcela nedůvodná je i námitka žalobce, že ve spisovém materiálu není jediná zmínka o provedeném dokazování, že rozhodnutí bylo vydáno nezákonně, neboť se neopíralo o žádné důkazy a že se vytýkaného přestupku nedopustil. Jak bylo výše citováno z protokolu o ústním jednání před správním orgánem I. stupně ze dne 20.11.2013, které se konalo za přítomnosti zmocněnce žalobce, protokol obsahuje označení důkazů, které byly provedeny v souladu s § 51 a § 53 správního řádu. Co se týče namítaného úředního záznamu, který je jen jakousi předběžnou informací o věci a slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu, je nutno uvést, že jeho úřední záznam zasahujícího policisty se dokazování neopíralo. Při svém závěru, že se žalobce dopustil stíhaného jednání a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c, odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, vycházel správní orgán z oznámení přestupku sepsaného na místě samém dne 18.6.2013, s nímž koresponduje videozáznam přestupku, kterýžto důkaz byl proveden v souladu s § 51 správního řádu a z evidenční karty řidiče. Nepřípadné jsou výtky žalobce, že videozáznam nebyl ohledán. Nejednalo se totiž o ohledání věci ve smyslu § 54 správního řádu. Vyplývá-li z protokolu o jednání, že uvedené důkazy včetně videozáznamu byly provedeny v souladu s § 51 a § 53 správního řádu, zmocněnec žalobce seznámení se s podklady pro rozhodnutí včetně pořízeného záznamu do protokolu o ústním jednání potvrdil, žádné výhrady k podkladům pro rozhodnutí u ústního jednání ani později ve stanovené lhůtě neměl, lze dospět k závěru, že uvedené důkazy byly provedeny procesně řádným způsobem. Jak výše uvedeno, oznámení o přestupku sepsané na místě samém koresponduje s videozáznamem. Z těchto důkazů zcela jednoznačně vyplývá, že jako řidič vozidla byl bezpečně zjištěn žalobce, jehož totožnost byla z důvodu nepředložení občanského průkazu ani řidičského průkazu, zjištěna z centrálního registru osob, jehož součástí je i fotografie. Z videozáznamu je zachycen sepis oznámení o přestupku, jeho projednávání s žalobcem, který odmítá záznam podepsat a činit vyjádření, přičemž je zřejmé, že se jedná o jednu a tutéž osobu a na všech sekvencích je vidět stejné vozidlo. Žalobce je také zachycen v situaci, kdy předkládá osvědčení o registraci vozidla a je seznatelné, že se jedná o vozidlo registrační značky X. Krajský soud souhlasí s žalovaným v tom, že časový údaj na delších sekvencích 6:21 hod., který je odlišný od časového údaje uvedeného v oznámení o přestupku sepsaném na místě samém, lze logicky vysvětlit chybným nastavením času na kameře.

Krajský soud neprovedl žalobcem navržený důkaz údajnou fotografií T. R., o němž žalobce tvrdil, že se jedná o skutečnou osobu řidiče zachycenou na videozáznamu, neboť tento důkaz považoval za nadbytečný. Žalobce věděl nejpozději dne 5.9.2013, kdy převzal oznámení o zahájení přestupkového řízení, jaká

jednání jsou mu konkrétně kladena za vinu a jak si má počínat při uplatnění svých práv. Žalobce ani poté, co mu byl doručen příkaz o uložení pokuty, ani poté, co mu bylo doručeno do vlastních rukou i předvolání k ústnímu jednání, a ani následně u ústního jednání, kdy byl jeho zmocněnec seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a následně mu byla stanovena lhůta k podání doplňujícího vyjádření se k podkladům a dána možnost činit návrhy na doplnění dokazování, nikdy netvrdil, že není osobou zachycenou na videozáznamu, ačkoliv k tomu měl opakovaně příležitost, což jeho v žalobě uplatněné tvrzení značně znevěrohodňuje. Nevěrohodnost uvedeného tvrzení navíc umocňuje zjištění krajského soudu z listinného důkazu, a to sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 17.6.2014, jímž soud provedl důkaz, že žalobcem předložené letenky, jimiž hodlal prokazovat, že se v době, kdy měl být přestupek spáchán, nacházel mimo území České republiky – let PRG - IST TK1768 o odletu dne 15.6.2013 ve 12:05 z Prahy do Istanbulu, jsou plagiáty. Krajský soud neshledal důvod vyslýchat policisty, jakožto zpracovatele předmětného sdělení ze dne 17.6.2014 a ani žalobce, neboť námitka jeho zástupce, že údaje do příslušné evidence na letišti mohly být vloženy chybně, jsou spekulativní, nemají žádný racionální podklad, stejně tak i obecné tvrzení, že bylo prováděno toliko šetření v systému KODOX a že existují i jiné informační systémy pro bezvízový a vízový styk a že systém KODOX nemusí být spolehlivý, je rovněž v rovině pouhých spekulací a krajský soud je považuje za účelové.

Krajský soud konstatuje, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostaly, zcela dostatečně se v odůvodnění rozhodnutí vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku žalobcem byl ve spojitosti se záznamem o přestupku videozáznam a soud má za to, že správní orgány nepochybily, když neprovedly výslech svědků – zasahujících policistů. Soud má za to, že žalobce se daného přestupku dopustil, naplnil jeho materiální stránku, přičemž postupu žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně krajský soud neshledal porušení práva žalobce na spravedlivý proces.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro

výkon advokacie.

V Ostravě dne 17.3.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně